

ธรรมะ: บุญญพลัง

พุทธอุทยานเกาะกลางน้ำบุญญพลัง จ.กาญจนบุรี

19 บทธรรม

บทที่ 16 เรื่อง ฝรั่งถาม...ฉันตอบ ภาค 2 ตอนที่ 9
ไม่ตกรรณแน่ ใช้ปัญญาแค่เล็กน้อย

www.boonyapalung.com

บทที่ 16 เรื่อง ฝรั่งถาม...ฉันตอบ ภาค 2 ตอนที่ 9

ไม่ตกนรกแน่ ใช้ปัญญาแค่เล็กน้อย

ฝรั่ง : วันนี้เป็นวันอะไร ทำไมคนมาหาข้ามลิตกันเยอะแยะ

พระอาจารย์ : วันพิเศษทางพุทธศาสนา เป็นวันพระตรงกับวันหยุดทำงาน

ฝรั่ง : ไหวไปอาศัยอยู่ตรงกระท่อมปลายแหลมโน้นดีไหม จะได้ไม่ไห้คนอื่น ๆ เขาเดือดร้อน

พระอาจารย์ : ไม่ต้อง อยู่ที่นี่แหละ แยกเทชีไปรียัง เข้านี้

ฝรั่ง : เทแล้ว มีคนเขาช่วย ชี้เต็มถึงเร็วมาก

พระอาจารย์ : รู้สึกยังไง ภูมิใจใหม่ที่ช่วยให้คนที่มาเขาได้รับความสะดวกในเรื่องถ่ายเทของเสีย

ฝรั่ง : รู้สึกดีมาก ๆ ที่ไ้ได้ทำกุศลผลประโยชน์ต่อคนทั้งหลายที่มาที่นี่

พระอาจารย์ : รู้สึกอย่างนี้แหละดี แยกไปนั่งฝั่งโน้น เดี่ยวฉันให้น้องผู้หญิงคนนี้แปลภาษาให้แกฟัง แกจะได้รู้ข้ออะไรที่แปลกใหม่ชัดเจนยิ่งขึ้น ฉันจะพูดเป็นภาษาไทยให้พวกเขาฟัง ส่วนแก น้องผู้หญิงคนนี้จะแปลให้แกฟังทุกคำพูด

ฝรั่ง : โอ...ดี ๆ โอจะนั่งฟังที่นี่ วันนี้ข้ามลิตจะพูดเรื่องอะไร

พระอาจารย์ : เรื่องศีล เป็นศีลที่ฉันเคยค้างแไว้เมื่อหลายวันก่อน วันนี้ฉันจะอธิบายให้ฟัง เมื่อฟังแล้วจงคิดตาม น้องผู้หญิงคนนี้จะเป็นผู้แปลให้แกฟัง

เอาพวกเรา มารวมนั่งกันตรงนี้ วันนี้หลวงพี่จะคุยอะไรให้ฟัง จะคุยให้พวกเราได้เห็นเอง ได้คิดเอง และเป็นเอง เข้ามาใกล้ ๆ มาฟังมาคุยกัน อยากรถามอะไรก็ขอให้ถาม

ลูกศิษย์ 1 : ทำไมหลวงพี่ถึงไม่อาราธนาศีลให้พวกเราก่อนละครับ ผมไปที่ไหน ผมก็จะได้รับการอาราธนาศีล 5 ก่อนทุกครั้ง

พระอาจารย์ : ทุกคนที่นั่งอยู่ตรงนี้ มีใครไม่รู้เรื่องศีล 5 บ้าง เอ็งรู้เรื่องไม่ ไฉ่หนุ่ม

ลูกศิษย์ 2 : รู้ครับหลวงพี่

พระอาจารย์ : ท่องได้ไหม

ลูกศิษย์ 2 : ได้ครับ

พระอาจารย์ : แปลความหมายได้ไหม

ลูกศิษย์ 2 : ได้ครับ

พระอาจารย์ : ทุกคน มีใครท่องไม่ได้มั่ง ยกมือขึ้นซิ

เออ...ก็รู้กันอยู่ทุกคน ทำไมต้องมาให้หลวงพี่นำพูดอีกล่ะ ตัวเองมีอยู่กับตัวแล้ว ท่องก็ได้ แปลก็ได้ แล้วจะมาขอเอาอะไรจากหลวงพี่อีกล่ะ

ลูกศิษย์ 3 : อ้าว...ที่ไหนเขาก็ให้กันทั้งนั้นนะ หลวงพี่

พระอาจารย์ : ก็เรื่องของเขา อุปมาเหมือนพวกเรามีน้ำดื่มอยู่แล้ว เต็มแก้วกันทุกคน ตัวเองไม่ยอมดื่มให้พร่องหรือให้หมดแก้ว แต่ดันนำเอาแก้วที่มีน้ำเต็ม ยื่นมาขอน้ำดื่มจากหลวงพี่ นี่มันโง่หรือฉลาด

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : โง่....! (นั่งมองหน้ากันไปมา)

พระอาจารย์ : ไม่ใช่ โง่ เขาเรียกว่า ฉลาดน้อยไปหน่อย ข้อเสียของชาวพุทธเราก็คือ เน้นนานชาอยู่อยู่กับสิ่งที่ยึดมั่นปฏิบัติตามๆ กันมา ไม่มีการขยับชั้นเรียนให้สูงขึ้น

ข้อศีลทั้ง 5 ข้อ เขามีไว้เตือนใจสำหรับคนโง่ๆ คนนอกคอก คนนอกพุทธศาสนา ไม่ฉลาดในการปฏิบัติตัว ไม่รู้การครองชีวิต การดำเนินไปให้ถูกให้ควร

เราเรียนรู้เรื่องศีลกันมาทั้ง 5 ข้อ ตั้งแต่เล็กแต่น้อย ในนามของชาวพุทธ เราพากันเป็นคนมีศีลแล้วหรือยัง หรือเราต้องพยายามเติม ต้องย้ำ ต้องขอจากพระทุกครั้งที่มาร่วมทำบุญทำกุศล อย่างนี้แสดงว่า พวกเราโง่ตลอดกาล จำข้อความที่ท่องได้แล้ว มาให้ผู้อื่นซึ่งเรียกว่า สงฆ์ ท่องนำ ซ้ำไม่ใช่ภาษาไทยเดิมๆ ที่เราเข้าใจ มันไม่ต่างอะไรกับหมาที่มันเห่าโห่ๆ เห่าออกไปโดยไม่รู้ว่า เอาคำที่เห่าโห่ๆ ไปใช้ทำอะไร เพื่ออะไร

ชาวพุทธเราจึงโง่ดักดานอยู่เช่นนี้เรื่อยมา เพราะไอ้คนนำมันพาโง่ เมื่อกระดุมเม็ดแรกผิด ติดด้วยความโง่ เม็ดที่เหลือก็ผิดหมด มันโง่กันไปหมด

ข้อศีลทั้ง 5 ข้อหรือกี่ข้อ เป็นสิ่งที่ดี เรามีกันไว้เตือนใจ ไม่ให้ทำชั่ว เมื่อเราต่างก็รู้กันแล้ว ทำไมไม่พากันทำ ทำไมต้องมาขอมมาต่อศีล ต่อกันทำไม มันขาดตรงไหน ถ้าใจมันเลว ต่อยังไงมันก็ไม่ติด ศีลเกิดที่ใจไม่ใช่ที่ข้อศีล ข้อศีลเป็นเพียงสมมุติเตือนใจไม่ให้ทำชั่ว หากใจมันยังชั่ว ท่องบ่นยังงี้ ก็ไม่ใช่ศีล มันชั่วจนชุ่มกาย ไม่แห้งได้ด้วยข้อศีลหรอก

สมัยก่อนคนยังไม่รู้จักข้อศีล ประพฤติใจตามอารมณ์เคยชิน คิดว่าตัวเองเป็นคนดี นับถือลัทธิต่างๆ กัน ออกไป พระพุทธองค์เจ้าท่านทรงชี้แนะ ให้คนดีๆ เหล่านั้นรู้ ให้รู้ว่าที่คิดว่าเป็นคนดีนะ มันดีแค่ไหน เช่น บอกว่า ถ้าเขามาทำร้าย มาเบียดเบียน พุดจาโกหกเรา เรายินดีหรือไม่ยินดี และหากว่าเราทำเช่นนี้กับผู้อื่น บ้าง เขาจะชอบ เขาจะยินดีไหม

พระพุทธองค์ตรัสให้ชาวบ้านฟังเช่นนี้ ไม่ว่าจะเป็ชวบ้านนับถือลัทธิไหน พระพุทธองค์ทรงชี้แนะให้พวกเขาทั้งหลายคิดเอง ตอบเอง ด้วยปัญญาของตัวเอง ไม่จำเป็นต้องเชื่อพระพุทธองค์ พุทธศาสนาเราใช้หลัก ปัญญาอยู่ในแนวนี้ เป็นเรื่องความรู้สึกนึกคิดของแต่ละคน เป็นปัจเจกจัดตั้ง ของใครของมัน เพราะความโง่ฉลาด ต่างมีไม่เท่ากัน

เมื่อคนดีๆ ที่คิดว่าตัวเองดีอยู่แล้วมาฟังศีลทั้ง 5 ข้อที่ยกตัวอย่างให้ฟัง ก็จะมีรู้สึกว่ตัวเอง “เลว” ทันที ความดีที่มี ไม่ใช่คนดีๆ อย่างที่คิด มันเป็นแค่คนดีๆ ที่ยังยืนอยู่ทางพากเลวต่างหาก เพราะคนดีๆ ที่คิดว่าตัวเองดี นับถือลัทธิศาสนาต่างๆ ยังมีการฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ พุดโกหก เป็นขู้ หรืออะไรต่อมิอะไร เพราะไม่เคยรับรู้ในข้อเปรียบเทียบแห่งข้อศีลมาก่อน จึงทำกันไปด้วยเข้าใจว่าดี

พวกเขาจึงพามารับศีล รับการถ่ายทอด นำข้อศีลที่ไม่เคยรู้ นำออกไปปฏิบัติ เพราะเขาเชื่อด้วยปัญญาที่แท้จริงของเขาเองว่า ข้อศีลที่ได้รับจากพระพุทธองค์ ทำให้เขาไปสู่ทางสว่าง ไม่ตกลงไปสู่ความมืดมิดแห่งนรก ต่างมีความสุขกันทั่วในขณะมีชีวิตอยู่

พวกเขาู้กันครั้งเดียว ก็พากันท่อง พากันบ่นจนขึ้นใจ แล้วปฏิบัติกันตามนั้น ไม่ได้กลับกันมาขออีก นอกจากพระท่านจะเทศน์ให้ฟังเป็นครั้งคราว ในแง่ของความละเอียดแห่งข้อศีล

แล้วพวกเราทั้งหลาย โง่กันหรือเปล่า ที่ท่องก็ได้ แปลความหมายก็รู้ แล้วยังพากันมาขอเพิ่มอีก อាកารอย่างนี้มันโง่หรือฉลาด มันไม่สมกับชื่อแห่งความเป็น “พุทธะ” เลย คำว่าพุทธะ คือปัญญาที่รู้ยิ่ง นี้มันรู้ยิ่งโง่ หรือรู้ยิ่งฉลาด เราอย่าไปยึดในสิ่งที่เรารู้้อยู่แล้วเลย พระที่ไหนเขาจะนำให้ เราก็อำไปตามนั้น

มันเป็นประเพณี ส่วนพระที่นั่งไม่ได้ให้ ก็เพราะคิดว่าทุกคนรู้อยู่แล้ว ฉลาดแล้ว ไม่ได้โง่ดักดาน ต้องให้แล้วให้อีก หรือว่าในที่นี้ ใครยังโง่ ไม่รู้ข้อศีลอีก ออกมานั่งด้านหน้า เต็มหลวงพี่จะอาราธนาให้ เอ้า...คลานกันออกมา จะได้หายข้องใจ

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : (เงียบ นั่งอมยิ้มมองเพดาน)

พระอาจารย์ : รู้หรือยัง...! การต่อศีลมันเป็นความดี เป็นที่พึงแห่งจิตใจให้ยึดเหนี่ยวว่า เราได้ทำบุญแล้ว ได้ต่อศีลแล้ว หลวงพี่ไม่ได้ว่า แต่นี่เป็นเพียงยกตัวอย่างมาให้รู้ว่า บางอย่างที่เรทำๆ กัน มันไร้สาระ มันเป็นเรื่องของเด็กๆ แต่หากเราไม่เคยรู้เรื่องศีลมาก่อน เราก็ต้องเรียนรู้ท่องไว้ศึกษาไว้ อย่าให้เสียชาติภูมิที่เกิดมาอยู่ใน “พุทธศาสนา” อย่าให้เป็นพุทธแคในทะเบียนบ้าน มันต้องเป็นพุทธด้วยภูมิปัญญา และต้องมีความก้าวหน้าอยู่เรื่อยๆ ในทางธรรม หากเรารู้แล้ว ย่ำอยู่กับที่ เราเสียชาติเกิด

บุคคลากรทางพุทธบริษัทเรา มีโง่หลาย มากกว่าฉลาด คุณธรรมทางปัญญาในแนวทางแห่งพุทธ ไม่ได้อยู่ที่หัวหงอกหรือหัวดำ บวชนาน บวชน้อย หรือมีตำแหน่งใหญ่โตทางสงฆ์ คุณธรรมแห่งความเป็นพุทธ ไม่ได้อยู่ตรงนั้น ไม่ได้อยู่ตรงบวชนาน ไม่ได้อยู่ตรงมีตำแหน่ง ไม่ได้อยู่ที่ผิวพรรณ หรือความเข้มขลังทางเวทมนต์คาถาอาคม มันอยู่ตรงนี้ อยู่ตรงใจที่ฝึกดีแล้ว ตามทางพระพุทธองค์

ผลไม้ที่มันแก่จัด บ่มไม่นานก็สุกหวานหอม ควรค่าแก่การลิ้มลอง ใจที่มันอ่อนหัด บ่มยังโง่ นานแค่ไหน มันจะสุกหวานหอม ย่อมเป็นไปได้ น้ำป่าไหลเชี่ยว ชุนคลັก มีเสียงดัง จะไปหวังประโยชน์อะไรย่อมไม่ได้ มีแต่ทำลายล้าง สู้น้ำเย็นๆ เต็มแอ่ง ชื้นลงเงียบๆ ตามกำลังน้ำ ให้ประโยชน์แก่พืชและสัตว์ได้มากกว่า ศาสนาพุทธเปรียบเสมือนแม่น้ำใหญ่ ไสนิ่งและลึก สัตว์ ผู้คนตัวสกปรก ต่างมุ่งหวังเข้ามาหา แต่มาถึงแล้วไม่ชำระตัว มัวแต่เดินไปเดินมา ตะวันสายบ่ายคำ กลับออกไปพร้อมตัวและใจที่มอมแมมเช่นเดิม จะไปโทษใคร โทษแม่น้ำหรือไปโทษคน คิดดูให้ดี

วันนี้ ฝรั่งคนนั้นเทขี้เก่าออก นำไปทิ้ง ให้พวกเราได้เข้าห้องน้ำกันสะดวก ยอเขาหน่อยสิ เขาจะได้รู้สึกภูมิใจที่เราขอบคุณเขา

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : ทุกคนหันมาทักทายจีบ ใ้จีบหน้าแดงและภูมิใจมากๆ อยากจะวิ่งออกไปเทขี้ซ้ำอีก

พระอาจารย์ : เป็นไงจีบ ทุกคนเขาขอบคุณแกมากๆ เลยวันนี้ แกไม่ต้องอาย... แฮ่ม อายจนขาหนีบลีบเขียว

ฝรั่ง : รู้สึกดีๆ ภูมิใจๆ

พระอาจารย์ : เอ้าพวกเรา เงียบๆ ต่อไปหลวงพี่จะให้ศีลละ

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : โอ้...ไม่เอา เราไม่ใช่คนโง่ เราฉลาดแล้ว เรารู้แล้ว เราจำกันได้ หลวงพี่ให้ ก็ไม่เอา

พระอาจารย์ : อะไรวะ นี่พระจะให้ศิษนะโวย ไม่รับได้ไง

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : โน...ไม่ต้องการ หลวงพี่อย่าหลอกพวกเราเลย

พระอาจารย์ : เอ้าฟังๆ ศิลที่ให้นี้ ไม่ใช่เป็นศิลปะทั้ง 5 ข้อที่เราเคยได้ยินมา แต่เป็นศิลปะจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ทรงขัดเกลาให้ มอบให้พวกเราโดยเฉพาะ เป็นข้อศิลปะที่โดนซ่อนอยู่ใน หลับมานาน วันนี้ หลวงพี่จะกระชากออกมาให้เห็นกัน จะ จะ คาคา มันคือศิลปะที่อยู่แนบตาของพวกเรามานาน แต่ไม่มีใครแกะเอาออกมาดู ไม่รู้ว่าศิลปะที่พระพุทธองค์ ทรงความหมายนั้น ซ่อนแอบแนบสนิทอยู่ตรงลูกกะตานิเอง เจ้าตัวเลยมองไม่เห็น เมื่อไม่มีใครต้องการ จันหลวงพี่ก็ เอวังกิม ด้วยประการฉะนี้

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : ยังๆ เอาๆ หลวงพี่ เราจะเอาศิลปะที่หลวงพี่ว่า

พระอาจารย์ : ไม่กลัวโง่ รึ

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : ไม่กลัว... ยอมโง่ เพื่อฉลาดขึ้น ดีกว่าฉลาดลงด้วยความโง่ๆ

พระอาจารย์ : ภูมิใจ ปลื้มปิติไม้ ที่ได้มาร่วมทำบุญกันวันนี้

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : ภูมิใจ ปลื้มปิตินิดีมาก เจ้าคะ

พระอาจารย์ : เอ...จิบ แกละ ภูมิใจไม้ ที่ได้เทศน์วันนี้

ฝรั่ง : โอ.เค. ไอรักเมืองไทย

พระอาจารย์ : อารมณ์อย่างนี้ รู้สึกยินดีอย่างนี้ เป็นสุขหรือทุกข์

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : เป็นสุข

พระอาจารย์ : แล้วแกเป็นไง จิบ สุขหรือทุกข์

ฝรั่ง : โอ.เค. แฮปปี้มากๆ

พระอาจารย์ : เมื่ออารมณ์ใจเป็นสุข ที่ได้มาทำบุญทำกุศลกัน ตอนนี้อหากเข้าบ้านใคร อยากขโมยเงินเขาไหม

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : ไม่ค่ะ

พระอาจารย์ : อยากเชือดคอไก่มาอย่างกินไหม

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : ไม่ค่ะ

พระอาจารย์ : อยากไปเป็นขู้ หรือพูดจาโกหกมดเท็จให้ใครเขาเดือดร้อนไหม

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : ไม่เจ้าค่ะ

พระอาจารย์ : ใจจิบ แกละ เอาบ้างไหม ที่ฉันว่า

ฝรั่ง : โน้ว...ไอกลัวบาป ความชั่วโอไม่ทำ

พระอาจารย์ : เมื่อเราไม่กล้าทำชั่ว เพราะเรามีอารมณ์สุขอันเกิดจากการทำบุญ คือ ทาน ในวันนี้ หากตาย
ตอนนี้ คิดว่าเราจะไปสวรรค์หรือนรก

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : ไปสวรรค์

พระอาจารย์ : ชัวร์แน่นะ ไม่ตกนรกหรื

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : ชัวร์แน่ ไม่มีทางตกนรก เพราะเรามาทำดี ไม่ได้ทำชั่ว อารมณ์ใจเป็นสุข

พระอาจารย์ : แล้วแกละ จิบ อารมณ์แกตอนนี้ หากตายไป วิญญาณแกละไปมืดหรือสว่าง

ฝรั่ง : สว่างสิ

พระอาจารย์ : แนใจหรื

ฝรั่ง : แนใจ อารมณ์ตอนนี้ ถ้าตายแล้วยังไปมืด ก็ไม่ต้องทำความดีอะไรกันอีกแล้ว

พระอาจารย์ : ทุกคนตอบมาแล้วด้วยตัวเอง ด้วยความมั่นใจ ว่าตายตอนนี้ ไปสวรรค์แน่ งั้นเรามาฆ่าตัวตายกันเหอะ จะได้ไม่ต้องตกนรก

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : อ้าว...แล้วกัน พวกเรายังไม่อยากตาย เพียงแค่รู้ว่าไม่ตกนรกแค่นั้น

พระอาจารย์ : ก็ในเมื่อเราต้องตายกันทุกคนไม่ใช่หรือ จะมัวรีรออะไร เกิดอารมณ์ปลื้มปิติยินดีนี้หายไป กลายเป็นอารมณ์เศร้าหมอง เดียวมันจะตกนรกอีก

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : เออ...จริง แล้วเราจะทำยังไงล่ะ หลวงพี่ ตอนนี้เรายังไม่อยากตาย

พระอาจารย์ : ไม่อยากไอ้नोंง แกก็ทำบุญอยู่ทุกๆ ชั่วโมง เพื่อรักษาอารมณ์บุญนี้ไว้ให้ได้ ส่วนแก จีบ แกหมั้น เทหีทุกๆ ชั่วโมง รักษาอารมณ์ไว้ จะได้ไม่ต้องไปนรก

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : ว่า... ใครจะไปทำได้เล่า หลวงพี่ ไม่มีวิธีอื่นเลยรี

พระอาจารย์ : มี...แต่เพื่อให้พวกเรตอบเองและรู้เองเท่านั้น ในขณะที่ถามอยู่นี้ ไม่ต้องทำขนาดนั้น

การที่เราไม่อยากกระทำความชั่วใดๆ ในตอนนี้ และมั่นใจว่าเรารักษาอารมณ์แบบนี้ไว้ได้ นี่คือกำลังใจของผู้ที่มีศีลบริสุทธิ์ ศีลที่บริสุทธิ์เช่นนี้ เกิดจากทาน ผลของทานที่เราทำกัน คือ ศีลที่บริสุทธิ์

การทำบุญ คือการทำความดี มีทานเป็นต้น ทานเป็นผลของการกระทำความดี ผลของการทำทาน ทำให้เกิดศีล เป็นศีลอย่างที่เราเป็นอยู่ตอนนี้ เป็นศีลที่เกิดจากใจ อันเป็นเหตุที่เกิดจากการทำทาน นี่แหละคือ ตัวศีลล่ะ

ศีลที่บริสุทธิ์เช่นนี้ พวกเราตอบเอง รู้เอง ว่ามันเป็นเครื่องมือให้พ้นนรก พวกเรารู้ด้วยความรู้อย่างนี้ว่า พวกเราไม่ตกนรกแน่ ถ้าตายกันตอนนี้ แต่ถ้าหากมันไม่ตาย เราจะทำเช่นไร เพื่อให้ศีลที่บริสุทธิ์เช่นนี้ อยู่คงคู่กับพวกเรา จนกว่าจะตายกันไปข้าง

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : จริง หลวงพี่ จริง ฉันทู้ขึ้นมาเลยว่า ถ้าตายตอนนี้ ฉันทไปสวรรค์แน่ ไม่มีทางตกนรก แล้วเราจะทำยังไงให้ศีลบริสุทธิ์อันเป็นกำลังใจตอนนี้ อยู่คู่กับเรานานๆ ละ ในเมื่อเราต้องกลับไปเผชิญโลกภายนอก ซึ่งมันต้องมีอะไรมากระทบให้เราต้องเศร้าหมองอยู่แล้ว หลวงพี่ช่วยบอก ช่วยอธิบายหน่อย เจ้าคะ

พระอาจารย์ : ตอนนี้เป็นกำลังใจที่มันละอายต่อความชั่ว คนที่มีความละอายต่อความชั่วสูง ย่อมไม่กล้าทำบาป

เราทำบุญทำกุศลด้วยความศรัทธา จึงเกิดอาการปลื้มปิติเช่นนี้ได้ หากเราสามารถคงอารมณ์นี้ได้ พวกเรา ย่อมไม่ตกไปในทางชั่ว ตอนนี้อย่างมั่นใจแล้ว ไม่กล้าทำชั่ว เพราะกำลังใจแห่งบุญมันสูง ความละเอียดต่อชั่ว อย่างเวลานี้ ทำให้เรามั่นใจว่าไม่ตกนรกแน่

นี่แหละคือศีลที่บริสุทธิ์ ที่หลวงพี่มอบให้ เมื่อกลับออกไป จงเอาไว้ ให้คิดถึงความยินดีตรงนี้อยู่เรื่อยๆ เตือนใจ เตือนสติ ไม่ให้คิดชั่ว ทำชั่ว เพราะเราได้ทำบุญทำกุศลใหญ่ไว้แล้ว เราเชื่อในธรรมของพระพุทธองค์ ที่หลวงพี่นำมาบอก เตือนใจอยู่เรื่อยๆ ให้เป็นปกติของจิตใจ ทำอยู่อย่างนี้ถึง 7 วัน จิตมันจะจำ จะไม่กล้าคิดชั่ว หรือทำชั่ว เตือนจิตไว้ให้เกิดความเคยชิน

เหมือนเราขับรถ แรกๆ หัดขับ ก็ออกอาการงอแง แต่เมื่อฝึกบ่อยๆ มันก็จะคล่อง เป็นอันเดียวกันกับรถ ความงอแงจะประหม่าก็หายไป เพราะจิตมันชินกับการกระทำ

ตรงนี้ก็เหมือนกัน เตือนสติให้นึกถึงการทำบุญในวันนี้ หรือบุญไหนๆ ก็ตามที่เรากุศลใจ ที่เราปลื้มใจ นำเอามา เป็นเครื่องเตือนใจ ถ้าเราทำชั่ว บุญทั้งหมดจะไปอยู่ด้านหลัง หากเราคิดแต่สิ่งดีๆ บุญก็จะมาอยู่ด้านหน้าให้ เราได้ใช้งาน ใช้เป็นทางให้มีความสุขในปัจจุบัน และไม่ตกนรกเมื่อกายแตกตายไป ตรงนี้เราเรียกว่าเป็นคนมีศีล คนมีศีลเป็นผู้มีความดีงามแห่งจิต ไม่กล้าทำชั่ว มีความละเอียดต่อความชั่ว การนึกถึงความดีและผลแห่งทาน คือศีลตัวนี้ เป็น “**กรรมฐานกองหนึ่ง**” ในทางพุทธศาสนา

เป็นศีลानุสสติกรรมฐาน การที่เรานึกถึงความดี ไม่กล้าทำชั่วอยู่เรื่อยๆ จนเกิดความเคยชิน จิตไม่กล้าคิดชั่ว ได้ชื่อว่าเป็นผู้มีฌาน เป็นผู้มีฌานด้านศีลानุสสติกรรมฐาน ฌานตัวนี้ ก็คือความเคยชินนั้นแหละ ความเคยชินประจําใจ กับ ฌาน ตัวเดียวกัน

นอกจากจะได้ ศีลानุสสติกรรมฐานแล้ว เราคิดถึงทานที่เราทำอยู่บ่อยๆ เรื่อยๆ ประกอบกับข้อศีล รวมทั้ง ความละเอียดใจต่อบาปที่เราไม่กล้าทำชั่ว เราก็ได้กรรมฐานอีก 2 กองคือ

นึกถึงทานที่ทำได้ เป็น จาคานุสสติกรรมฐาน นึกถึงความละเอียดใจต่อการทำชั่วได้ เป็น เทวตานุสสติกรรมฐาน

เห็นไม้ ทำทานแล้วนึกถึงทานตัวเดียว เกิดทั้ง ศีลानุสสติ จาคานุสสติ และเทวตานุสสติ เป็นผู้มีฌานทางด้านกรรมฐานเลย 3 กอง ไม่เห็นต้องมานั่งหลับตาให้เมื่อยหลัง พวกเราก็ไปสวรรค์กันได้แล้ว ยังมีอีกนะ

ก็เพราะที่เราพากันมาทำบุญทำทานกันนี่ ยกเว้น ไอ้จิบ ฝรั่งเศสด้านหลังนั้น เป็นเพราะเราศรัทธาในพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ ก็เป็นการทำกรรมฐานอีก 3 กอง เป็น 6 กอง คือ

นึกถึงพระพุทธ ก็เป็น พุทธานุสสติกรรมฐาน

นึกถึงพระธรรม ก็เป็น ธรรมมานุสสติกรรมฐาน

นึกถึงพระสงฆ์ ก็เป็น สังฆานุสสติกรรมฐาน

เห็นไม้ ทำทานครั้งเดียว นึกถึงอยู่เนืองๆ ก็คือการอยู่ในกรรมฐานทั้ง 6 กอง กินไปฟรีๆ ไม่ต้องไปท่อนรก เป็นการเจริญกรรมฐานทั้ง 6 กอง

กรรมฐานทั้ง 6 กองนี้ ใครทำอยู่เนืองๆ ไปสวรรค์แน่ เกิดจากทานแค่ครั้งเดียว แล้วจับอารมณ์ศีลให้อยู่

ถ้าเราทำอย่างที่หลวงพี่ว่า พวกเราคิดว่าไปนรกหรือสวรรค์ เมื่อซีพัดบลง

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : ไปสวรรค์

พระอาจารย์ : ง่ายไหม

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : ง่ายๆ เจ้าคะ แล้วถ้าเราลืม เราไม่สามารถนึกถึงได้ตลอดเวลาอย่างที่หลวงพี่บอกล่ะ เจ้าคะ

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : ง่ายๆ เจ้าคะ แล้วถ้าเราลืม เราไม่สามารถนึกถึงได้ตลอดเวลาอย่างที่หลวงพี่บอกล่ะ เจ้าคะ

พระอาจารย์ : เราก็ต้องนำเอาศีล 5 ข้อ มาเป็นคอกกันไว้ กั้นไม่ให้ควายอย่างพวกเราร่วงออกไปนอกคอก ควายที่มันพยายามออกไปนอกคอกแห่งศีล ย่อมตกเป็นเหยื่อของอบาย เราต้องใช้ศีลทั้ง 5 ข้อที่เราเรียนรู้ นำมาเป็นคอกกัน จะทำช่วยยังไง ก็อย่าไปละเมิดศีลทั้ง 5 ข้อ เมื่อเราเข้าใจอยู่อย่างนี้ เราตายเมื่อไหร่ เราแน่ใจได้ไหมว่า เราจะไปนรกหรือสวรรค์

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : ไปสวรรค์ ซัวร์

พระอาจารย์ : จังจงฟังอีกข้อ ขอให้เราคิดด้วยปัญญาอันน้อยนิดอยู่เนืองๆ ว่า เราต้องตายแน่ๆ อาจจะเป็นวันนี้ พรุ่งนี้ หรือเดี๋ยวนี้ ก็ไม่แน่ ความตายย่อมเข้ามาหาเราไม่แน่นอน คิดถึงมันอยู่เนืองๆ ว่าเราอาจตายได้ตลอดเวลา อย่ายึดไปประมาทกับชีวิต หมั่นนึกถึงทาน นึกถึงศีล และกำลังใจอันเกิดจากความละเอียดต่อบาปต่อความชั่วอยู่เนืองๆ เมื่อเราทำจนจิตมันเคยชิน จนเป็นฌาน เราจะมีญาณรู้อันหนึ่งเกิดขึ้น เหมือนที่เรารู้ยู่ตอนนั้นว่า ชีวิตนี้ยังงี้ก็ไม่ตกนรกแน่ ซึ่งในพวกเราที่มากันที่นี้ มีญาณตัวนี้เกิดขึ้นมาหลายคน

ถ้าเรามีความรู้สึกอยู่อย่างนี้จนจิตเคยชิน นันในทางพุทธศาสนา เรียกว่า “พระโสดาบัน”

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : โห.... พระโสดาบันเลยหรือนี่

พระอาจารย์ : ใช่ เป็นพระโสดาบัน พระโสดาบันก็ยังมีลูก มีเมีย มีผัว ยังมีโกรธ มีโลภ มีหลงอยู่พอประมาณ แต่ไม่เป็นหนักเหมือนคนทั่วไป พระโสดาบัน ก็คือ ชาวบ้านชั้นดี ที่รู้ว่าตัวเองไม่ลงนรกแน่ มีความรู้สึกขึ้นมาในใจนี้ นี่แหละว่า ชาตินี้ฉันปิดอบายภูมิ มักรู้ของมันขึ้นมาอย่างนั้น

อาศัยศีลที่บริสุทธิ์เท่านั้น ไม่ใช่ศีล 5 ข้อดังที่เราเข้าใจ ศีล 5 ข้อนั้น เป็นคอกกั้นไม่ให้ความดีออกนอก ความชั่วเข้าใน คนที่มีความปกติของศีลที่บริสุทธิ์จนเคยชิน ความเคยชินนี้ต้องยับยั้งๆ ให้จิตมันจำ เมื่อจำจนเป็นปกติ คอกไหนๆ จะมีก็ข้อกั้นไม่ต้อง เพราะความมันเชื่อง หากินในบริเวณที่ปลอดภัยอยู่แล้วตามความเคยชินของมัน

ท่านที่เป็นเช่นนี้ คือ พระโสดาบัน เป็นชาวบ้านชั้นดี กลับมาเกิดอีก 7ชาติ... เป็นไง ง่ายหรือยาก

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : ง่ายเจ้าค่ะ.... ตายแล้ว อีฉันทึกว่า โสดาบัน จะเป็นยากตามที่ได้ยินได้ฟังมา ทำไมโสดาบันของหลวงพี่ง่ายจังเลย

พระอาจารย์ : ไม่ใช่คำสอนของหลวงพี่ อาจารย์เขาสอนมาอีกที จำอาจารย์เขามาบอก เห็นว่าง่ายดี เลยมาบอกกัน แล้วเราเห็นว่าง่ายๆ ไหมล่ะ

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : ง่ายมากๆ เลย การเป็นพระโสดาบัน ถ้าเป็นอย่างที่หลวงพี่บอก.. แล้วถ้ามีพวกพระที่เขาจำเรียนมาแล้ว แยังขึ้นมาล่ะคะ ว่ามันไม่ง่ายอย่างนี้

พระอาจารย์ : โอ้พวกนั้น มันเรียนมาให้ยากเข้าไว้ ทำให้ยากเข้าไว้ เป็นให้ยากๆ เข้า จะได้ไม่มีใครทำได้ เพราะพวกมันส่วนใหญ่ก็ทำไม่ได้ ไม่เคยล่วงรู้ว่า ศีลบริสุทธิ์คืออะไร ท่องศีล 5 กันยันเต ต่อขาดๆ กันเป็นปกติ เป็นพวกนอกคอกพระพุทธศาสนา ปิดกั้นความดีของผู้อื่น เป็นโอ้พวกเนรคุณพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ นำเอาธรรมะมาชี้แนะให้แก่สงฆ์ คือหมู่เหล่า ให้เข้าใจธรรมะเพื่อก้าวเข้าไปสู่ความเป็นพุทธะ แห่งเช่นพระพุทธองค์

หากทรงตรัสรู้มาแล้ว ทำกันยากเกินวิสัยของความเป็นมนุษย์ ต้องใช้เวลามาก ต้องอาศัยบารมี ต้องสะสมกันเป็นอสงไขยปี พระองค์จะทรงตรัสรู้ทำไมให้เหนื่อยพระวรกาย เมื่อตรัสรู้แล้ว ไม่จำเป็นต้องมาประกาศศาสนาหรอก มันยาก รู้ตามยาก เห็นยาก นันมันแต่ก่อนที่พระองค์จะตรัสรู้ เมื่อตรัสรู้แล้ว พระพุทธองค์ทรง

ทำให้ง่าย เห็นง่าย ตามรู้ง่าย ไม่เกินวิสัยของมนุษย์ และในคำภีร์เองก็บอกว่า ตรัสทีหนึ่ง ผู้คนชาวบ้านบรรลुธรรมกันเป็นพันเป็นหมื่น แล้วชาวบ้านยุคนั้นกับยุคนี้ มันฉลาดต่างกันมากนักหรือไม ในเมื่อเป็นคนเหมือนกัน เจ็บป่วย หิว เสร้าโศกเสียใจเหมือนกัน การเปลี่ยนแปลง เปลี่ยนแก้ตัวดู ใจเหมือนๆ กัน ไม่แตกต่างกันตามเวลาแห่งยุคสมัย

ไอ้พวกเลว มันโง่เอง โง่แล้วไปปิดกั้นความรู้ยิ่งของผู้อื่น ด้วยความไม่รู้จริงของตัวเอง มันเนรคุณพระผู้เป็นเจ้าของ โดยไม่รู้ตัว ปัญญา มันมีเท่าเท่าชี้หอย เมื่อปัญญาเท่าชี้หอยเป็นผู้ชี้แนะ รุ่นต่อรุ่นก็เลยฟ้อตามพวกปัญญาชี้หอยอยู่อย่างนั้น เป็นผู้มีความรู้ระดับชี้ของชี้หอยอีกที

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : ถ้าเขาแย้งว่า พระโสดาบันต้องมีองค์ประกอบอะไรตั้งมากมายละ เจ้าคะ

พระอาจารย์ : สมัยโบราณ คนเป็นโสภณ ก็เป็นโสดาบัน ขอทานชี้เรือนก็เป็นโสดาบัน ชาวนาชาวสวนก็เป็นโสดาบัน ไม่เห็นต้องมีองค์ประกอบใดๆ เลย

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : ผมเคยเรียนรู้อะไรว่า โสดาบัน ต้องตัดสังโยชน์ 3 ประการ

พระอาจารย์ : งั้นฉันไล่ให้ฟัง

สัลลพตปรามาส คือผู้ที่ยังประพฤติปฏิบัติตัวยังไม่ตรง เป็นแค่ลุ่มๆ คลำๆ ไม่รู้จริงในสิ่งที่ตรง เป็นผู้ที่ยังลุ่มๆ คลำๆ กันอย่างไร้สาระ นับถือข้อวัตรปฏิบัติตามๆ กัน โดยที่ยังไม่เกิดปัญญารู้แจ้งเห็นจริง ว่าควรทำเช่นไร ในที่นี้คือ ข้อศีล เป็นต้น

ไปทักท้วงว่า การถือศีล 5 ให้บริสุทธิ์ คือความบริสุทธิ์แห่งศีล トラบใดที่เขายังไม่ชำระใจ ให้ใจบริสุทธิ์ ด้วยอาการเรียนรู้แห่งความบริสุทธิ์แห่งใจ ตามที่พวกเราได้รับการชี้แนะ พวกนี้จะไม่มีความเข้าใจ ไปยึดเอาคอกันไว้เป็นศีล โดยไม่รู้ตัวว่า ตัวเองอยู่ในคอก หรืออยู่นอกคอก จับคอกไว้เป็นที่พึ่ง นั้นยังมีคติไม่แน่นอน

เพราะยังมั่นใจไม่ได้ว่า เมื่อถึงที่สุด เราจะไม่ทำการละเมิดข้อศีล ใจยังไม่ได้ชี้แนะทางแห่งความบริสุทธิ์ ไม่รู้จักความปกติของความบริสุทธิ์ ยังเป็นใจที่มีเชื้อแห่งความเศร้าหมองควบคุมอยู่ กำลังใจแห่งความเป็นศีล ย่อมคงที่ไม่ได้ ย่อมเสื่อมถอยไปแค่ชั่วข้ามคืน ไม่รู้จักการทำกรรมฐานในด้านอนุสสติ

เมื่อเราเข้าใจความเป็นศีลบริสุทธิ์ ข้อนี้เราก็ผ่าน เพราะเราสามารถทำให้ใจบริสุทธิ์ได้แน่ ส่วนข้อศีลทั้งหลาย นำมาเป็นคอกันไม่ให้ออกไปชั่ว

การที่เราบริสุทธิ์ได้เช่นนี้ ก็เพราะเราไม่สงสัยในพระรัตนตรัย เราเชื่อพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ โดยพื้นฐานอยู่แล้ว จึงได้พากันมาทำบุญกัน เมื่อเกิดกุศลแห่งบุญ คือทานที่เราทำ ยังความปลื้มปิติให้ และความปลื้มปิตินั้นได้รับการชี้แนะว่า นั่นคือตัวศีล และเราจะรักษาคงไว้ได้อย่างไร พวกเรารู้โดยปัญญาตัวเองว่า ถ้าทำเช่นนี้ พวกเราไปทางสว่าง ไม่ไปทางมืดแน่

ข้อนี้คือ วิจิกิจฉา คือความสงสัย ในที่นี้คือ ความสงสัยในพระรัตนตรัย ข้อนี้พวกเรากลับ เพราะเราไม่สงสัยแล้ว ข้อสุดท้าย ขอให้เรานึกถึงความตายอยู่เนืองๆ

ในเมื่อเรารู้ว่า การมีกำลังใจแห่งความเป็นศีลบริสุทธิ์เช่นนี้ สามารถนำพาพวกเราให้ปิดอบายภูมิ เมื่อเรากายแตกดับตายไป

เราก็ใช้ปัญญาแค่น้อยนิดแค่นี้แหละ ว่ายังไงเราก็ต้องตาย จะตายวันตายพรุ่ง มันก็ต้องตาย ตายเมื่อไหร่เราไปทางสว่าง มันเป็นอารมณ์ใจที่มาจากศีลที่บริสุทธิ์ ก็ถ้าพวกเราตายตอนนี้ เราตอบว่าไม่ตกนรกแน่ มันมันจะตายเมื่อไหร่ จะยึดไปแค่นั้น ก็ให้ใช้วิธีที่ชี้แนะ พวกเราคิดว่าจะไปนรกไหมละ

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : ไม่ไป

พระอาจารย์ : นี่แหละ อารมณ์พระโสดาบัน มีสังโยชน์ 3 ที่ตัดออกไปได้จากตัว แต่คิดว่าเราต้องตายเป็นธรรมดา และมีความเชื่อไม่สงสัยในธรรมคำสั่งแนะ เข้าใจศีลอันบริสุทธิ์แห่งจิต นี้เอง พระโสดาบัน ตายเมื่อไหร่ ตอนไหน ไปสว่างทันที กลับลงมาเกิดอีก 7 ชาติ ถ้ากำลังใจปานกลาง ก็มาเกิดอีก 3 ชาติ หากกำลังใจเข้มแข็ง มีกรรมผล 10 เป็นข้อศีลประจำใจ กลับมาเกิดอีกเพียงชาติเดียว บรรลุอรหัตตนิพพาน

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : โห...ง่ายจัง แล้วต่อจากนั้นละ เจ้าคะ

พระอาจารย์ : ก็ถ้าเราลดบรรเทาอาการโลภ อาการโกรธ ให้มันเบาบางลง ซึ่งมันก็ง่ายๆ อยู่แล้ว สำหรับผู้ที่มีใจบริสุทธิ์แห่งศีลโดยความเป็นปกติ ก็มาเกิดอีกเพียงชาติเดียวเหมือนกัน เราเรียกว่า พระสภิกษาคามี

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : โห.... พระสภิกษาคามี ทำไมเป็นกันง่ายๆ อย่างนี้ ไม่เห็นยากเลย

พระอาจารย์ : ชั้นพระโสดาบันกับชั้นสภิกษาคามี เป็นเพียงขั้นศีล เป็นขั้นแรกเริ่มของปฐมมรรค ใช้ปัญญาหน่อยๆ คิดว่าเราต้องตายเป็นธรรมดา ไม่ล่วงเลยความตายไปได้ จิตมันก็จะละลายไปเอง และมันเกิดญาณรู้ขึ้นมาว่า เพราะเรามีศีลบริสุทธิ์เช่นนี้แหละ กายแตกเมื่อไหร่ จิตที่มีความเคยชินแห่งศีลนี้ ไม่มุ่งไปสู่ นรกแน่ ใช้ปัญญาเล็กน้อย สบายๆ แค่นี้เอง พระอริยเจ้าในขั้นศีล เพียงแต่เป็นขั้นศีลที่มีปัญญามากกว่าปุถุชนทั่วไป

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : ก็เคยได้ยินมาว่า สักกายทิฐิ นั้น ให้เรานึกว่า ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตน ไม่ใช่หรือเจ้าคะ และเป็นทางอริยมรรคข้อแรก ทำไมหลวงพี่บอกว่าใช้ปัญญาคิดนิดเดียว

พระอาจารย์ : นั่นมันเป็น สักกายทิฐิขั้นปัญญา พิจารณาขั้นอรหัตตมรรค เพื่อก้าวเข้าไปสู่พระอรหัตตผล คนละสักกายทิฐิกัน นี้เราอยู่ขั้นศีล ใช้ปัญญาน้อยๆ ยังอยู่ขั้น ป 1 ป 2 อยู่ จะไปสอบขั้น ป 4 ตกลงมากอหักตาย สอบเท่าไรก็ไม่ผ่านหรอก ปัญญาน้อยๆ ยังไม่ผ่านขั้นศีล ฝ่าจะไปแบกปัญญาขั้นสูงสุด ชั้นพระอรหัตต์ ไอ้พวกซี้หอยพวกนี้แหละ ไม่แหกดูปัญญาของตัวเอง แล้วชี้หน้าผู้อื่น พวกเราเลยเข้าใจอยู่อย่างนี้ เป็นชาวบ้านขั้นดีไม่ได้ซึกที่ ต้องเป็นชาวบ้านขั้นกิเลสหนา ยึดคำภีร์อยู่เรื่อย

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : แล้วสูงกว่านี้อีกละเจ้าคะ อยากรู้ค่ะ อยากรู้ว่าจะง่ายหรือยาก

พระอาจารย์ : เมื่อผ่านขั้นศีลมาได้ มันก็เข้าขั้นสมาธิที่บริสุทธิ์ มันก็อาศัยจากศีลที่บริสุทธิ์นั้นแหละ ส่งต่อกันมา ขั้นสมาธินี้ สามารถตัดนิวรณ์ คือความเลวที่ฝังอยู่ในใจได้ 2 ตัว คือ ราคะกับโกรธ มันตัดได้ มันข่มได้ กระทบปุบ มันก็สามารถพิจารณาดับลงได้ ไม่ซังอารมณ์ไว้ในใจให้ขุ่นมัว

ราคะกับโกรธ 2 ตัวนี้ อารมณ์ตัด อยู่ในขั้นสมาธิ ไม่ใช่สมาธิแบบหลับตานั่งภาวนาอย่างที่เรารู้ แต่เป็นจิตที่นิ่ง ไม่สอดสายฟุ้งซ่านเมื่อเวลากระทบ เราเรียกว่า พระอนาคามี

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : โห... ง่ายอีกแล้ว อนาคามี ยังง่ายเลย ไม่เห็นจะยากอย่างที่รู้ๆ มา แล้วพระอรหัตต์ละ หลวงพี่

พระอาจารย์ : พระอรหัตต์นั้น เป็นขั้นปัญญา สักกายทิฐิตัวนี้แหละ ที่เรารู้มาว่า ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตนนั้น มันใช้อยู่ขั้นนี้ เป็นขั้นพิจารณา ใช้ปัญญาออกจากเครื่องร้อยรัดทั้งหลายทั้งปวง

ส่วนขั้นอนาคามี สักกายทิฐิ ใช้ปัญญาขั้นสมาธิพิจารณาเห็นตัวตน มีอาการเป็นธาตุ ประกอบด้วยอาการ 32 ประการ มีความสกปรกโสโครก น่าสะอิดสะเอียน เป็นเสมือนส้วมเคลื่อนที่ ใช้ปัญญาคิดอยู่แวนนี้ ก็จะลดสภาวะราคะและโกรธลงได้ ก่อนจะก้าวไปสู่ขั้นปัญญา ในขั้นพระอรหัตต์

ขั้นปัญญาต้องตัดอีก 5 ข้อ ฉันทขี้เกียจเล้า เตียวไอ้จิบมันงง ยิ่งข้ออวิชชาข้อสุดท้าย มันยาว... มันรวมเรื่องราวทั้งหมดมาลงที่ข้อนั้น ว่างมีโอกาสนั้นจะเล่าให้ฟัง เอาหมอนมานอนฟังกันเลย โอเคนะ

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : สาธุ... อย่างนี้พวกเราก็เป็นพระโสดาบันแล้วสิ

พระอาจารย์ : ตอนนี้เป็นอยู่ เป็นพระโสดาบันชนิดกัลยาชน ต้องโน้มน้อมจิตกระทำเป็นกรรมฐานอยู่เนืองๆ จนจิตมันเคยชินนั้นแหละ เราจะรู้ด้วยตัวเราเอง โดยหลงพีไม่ต้องบอกว่าเราปิดอบายภูมิแล้วด้วยตัวเราเอง มันเป็นความมั่นใจแห่งจิต

ขอให้คิดว่า เราอาจตายเย็นนี้ เมื่อตายเย็นนี้ เราจะรักษาความดีที่มีในเช้าวันนี้ ไม่ให้คิดใฝ่ไปในทางชั่ว ถ้าเราทำเช่นนี้ คิดว่าเย็นนี้ตายไป จะไปมีดีหรือสว่าง

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : สว่างค่ะ

พระอาจารย์ : แล้วจับละ ว่าไง

ฝรั่ง : สว่างซัวร์

พระอาจารย์ : นี่คือการรู้สึกของกัลยาชนที่จะก้าวเข้าสู่ปฐมมรรค เป็นพระอริยเจ้าในชั้นโสดาบัน มีที่ไปเป็นคติที่แน่นอน ไม่หลงไปทางมืดแน่ ด้วยปัญญาของพวกเราเอง ต่อจากนี้ นี่ถึงความดีอยู่เนืองๆ เช่นนี้ทุกวันนี้ว่าวันนี้ เย็นนี้ เราอาจตาย ขอให้ทำด้วยความเคารพในจิตตัวเอง ให้เกิดความละเอียดต่อชั่วทั้งมวล ติดต่อถี่ๆ กันซัก 7 วัน หลวงพียืนยัน ท่านเป็นโสดาบันแน่ ไม่มีเสื่อมถอยลงมา

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : ถ้ามันเสื่อมละ หลวงพี

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : ถ้ามันเสื่อมละ หลวงพี

พระอาจารย์ : นั้นแสดงว่า จิตไม่ทำจริง ไม่ละเอียดจริง ยังเป็นการทำความรู้สึกแบบปลอมๆ สักแต่ว่าทำ ยังมีความประมาทต่อการพราดจากในชีวิตที่ดำเนินอยู่ ทั้งๆ ที่รู้ว่าเราต้องตายแน่

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : โสดาบัน เป็นแล้วไม่เสื่อมหรือ

พระอาจารย์ : เสื่อมเหมือนกัน

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : อ้าว....เสื่อมแล้วจะเป็นโสดาบันกันทำไม นี่มันไม่ใช่โสดาบันจริงๆ นี่

พระอาจารย์ : มันเสื่อมจากโสดาบัน เป็นสภิกาคามี หรือ อนาคามี หรือไม่กี่ข้ามโด่งไปเป็นอรหันต์เลย

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : โห... เสื่อมแบบนี้หนูชอบ จั่งจากพระโสดาบัน ทำยังไงให้เข้าสู่พระอรหันต์เลยเจ้าคะ ในเมื่อเราไม่ได้เป็นนักบวช ไม่ได้เป็นพระอย่างหลวงพี่

พระอาจารย์ : เมื่อไหร่ที่เราป่วยก็ตี เจ็บก็ตี ไกลจะตายก็ตี ให้นึกถึงอยู่เนืองๆ ว่า...

เพราะมีร่างกายเช่นนี้แหละ เราถึงได้เจ็บ เราถึงได้ป่วย ได้รับเวทนาจากความทุกข์ทั้งหลาย

เราเป็นผู้มีศีลอันดี ไม่ตกต่ำไปสู่อบายภูมิแน่ แต่เราก็ต้องกลับมาเกิดอีก เมื่อมีการเกิด ก็ย่อมมีความแก่ ความเจ็บ ความตาย เหมือนที่จะเป็นอยู่ในขณะนี้ ทรัพย์สมบัติก็ช่วยไม่ได้ พ่อแม่พี่น้องก็ช่วยไม่ได้ ครอบครัวที่เรารักเราหวงก็ช่วยไม่ได้ หมอไหนดๆ ก็ช่วยไม่ได้ ทุกอย่างว่างเปล่าในการจะช่วยยื้อเรา เมื่อเป็นเช่นนี้ เราไม่ต้องการอะไรทั้งนั้น

บุญเราก็ไม่ต้องการ ความดีทั้งหลายใดๆ เราก็ไม่ต้องการผลตอบแทน แม้แต่ร่างกายนี้ เราก็ไม่เอา มันจะผุจะพังก็ช่างหัวมัน เราสมัครใจดับความอยากไม่ให้เหลือ ไม่ต้องการอะไรทั้งนั้น สวรรค์ก็ไม่เอา เทวดา หรือ พรหม ก็ยังต้องกลับมาเกิด เมื่อเกิด เราก็จะเป็นสภาพอย่างเดิมๆ อีก คือ ความทุกข์ทั้งหมดที่จะเกิดขึ้นกับกาย เราเข็ดแล้ว เราพอแล้ว กายนี้แตกดับเมื่อไหร่ ขอมุ่งไปสู่แดนที่พระพุทธรองค์ทรงประทับอยู่ ขอพระพุทธรองค์เป็นที่พึ่ง ไปยังดินแดนแห่งนั้นแห่งเดียว

นอกจากนี้แล้วเราไม่เอาอะไรทั้งนั้น จะเจ็บก็ให้มันเจ็บไป จะปวดก็ให้มันปวดไป ให้มันเจ็บ ให้มันปวดซะให้พอ และจำเอาไว้ ถ้าต้องกลับมาเกิดด้วยจิตที่ยังยึดอยู่ แม้เพียงน้อยนิด มันก็ต้องเจ็บต้องปวดอย่างนี้อีก เจ็บเข้าไป เราจะได้จำไว้ มันจะต้องไม่มีอาการเจ็บปวดเช่นนี้อีกต่อไป ขอเจ็บปวดเป็นครั้งสุดท้าย สิ้นกายไป เราไม่ขอเกิดมาให้เจ็บปวดอีกแล้ว

ใช้ปัญญาพิจารณาอยู่เช่นนี้ ขาดใจตายเมื่อไหร่ ไปนิพพานเมื่อนั้น มันจะสำเร็จพระอรหันต์ตอนขาดใจนั้นแหละ ทำได้ไหมละ

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : โห... ไม่ยาก แต่จะทำได้ไหม ไม่รู้

พระอาจารย์ : จั่งเราต้องเริ่มฝึกสติและสัมปชัญญะกันตั้งแต่ตอนมีชีวิตอยู่นี้ คิดพิจารณาอยู่เนืองๆ คิดให้มันถี่ๆ ให้จิตมันเคยชิน เป็น “อุปमानุสสติกรรมฐาน” คือนึกถึง พระนิพพาน เป็นอารมณ์ หากใกล้ตายเมื่อไหร่ ความเคยชินแห่งจิต จะพุ่งมุ่งไปตรงที่คิด ตรงที่เคยชิน มันจะเป็นอาการแบบตอนนี้ ตอนที่เรารู้ว่าตายแล้วไปสว่างแน่

ถ้าเราใช้ปัญญาด้านอุปमानุสสติกรรมฐาน คือใช้ปัญญาพิจารณาอารมณ์นิพพานอยู่เนืองๆ ตายแล้วจิตก็ไปนิพพาน ไปไหนไม่ได้ จิตเรามันมีสภาพจืด เมื่อมันตัดอุปาทาน ไม่ยึดมั่นถือมั่นใดๆ ทั้งปวง แม้แต่ร่างกายอันเป็นชีวิตของมัน ภพภูมิก็ไม่มีการเกิด เพราะอุปาทานไม่มีเป็นปัจจัย

พูดอย่างนี้ ฝรั่งมันคงไม่เข้าใจ เอาเป็นว่าพวกเรารู้อย่างนี้ นิพพานไปยากหรือไปง่าย

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : ไปง่ายๆ เจ้าคะ ฟังหลวงพี่พูดแล้ว ใจมันสว่าง เกิดมาแล้ว ยังพอมีหวังไปนิพพานกันได้ โยมนี้ว่าการไปนิพพานต้องสร้างบารมี สะสมบุญกันเป็นหมื่นชาติแสนชาติ ที่จริงชาตินี้เราก็คงไปกันได้เนอะ ไม่เห็นจะยากอะไรเลย ตกลงโยมไปเจ้าคะ โยมจะทำความดี นึกถึงกุศลดีๆ นึกถึงความตาย และการทรมานจากความทุกข์ที่มีร่างกายเช่นนี้ อยู่เสมอๆ เจ้าคะ วันหลังหลวงพี่อธิบายธรรมข้ออื่นให้ฟังอีกนะเจ้าคะ

พระอาจารย์ : ได้สิ หลวงพี่ขอโมทนา ไอ้ที่เราเห็นว่าต้องบำเพ็ญบุญบารมีเป็นหมื่นเป็นแสนชาตินั้น เราอาจจะบำเพ็ญมาแล้ว เสร็จชาตินี้ก็ได้ ไม่ใช่เพิ่งเริ่มบำเพ็ญนับจากชาตินี้ ตามที่ไอ้พวกเนรคุณพระพุทธเจ้ามันเล่ามันบอก

ลูกศิษย์ 1, 2, 3 : เออ...จริงสิ ไม่งั้นเราจะได้อ่านคำว่า โสดาบัน และพระอรหันต์ตรงไปสู่นิพพานง่ายๆ อย่างนี้รู้ดีใจจริงๆ เลย ฉันจะไปนิพพาน

พระอาจารย์ : ใจจับ แกจะไปนิพพานกับเขาไม่ล่ะ

ฝรั่ง : ไอ่ไม่ไป...ไอ่ไม่รู้จักนิพพาน แต่ไอ่รู้ว่า ไอ่จะทำยังไง เมื่อตายไป หากนรกมีจริง วิญญาณไอ่ไม่ต้องตกไปอยู่ในสถานทีนั้น ไอ่รู้แล้ว อาศัยกำลังใจจากการเทวี่ให้ทุกคนนี้เอง ไอ่จะทำดีต่อไป ดีด้วยใจข้างใน ให้มันเกิดความเคยชิน อย่างนี้ไอ่เป็นพระโสดาบัน ไซ้ไหม

พระอาจารย์ : ไซ้ๆ พระโสดาบันจับ เดี่ยวเย็นนี้ ตะบันเทวี่อีกรอบนะ พระโสดาบันจับ

ฝรั่ง : ไอ่เค้...